

Matthaeus Volland Jacob Müller

Collegii Logici Disputatio II. De Praedicationibus Et Praedicabilibus

Rostochii: Kilius, 1642

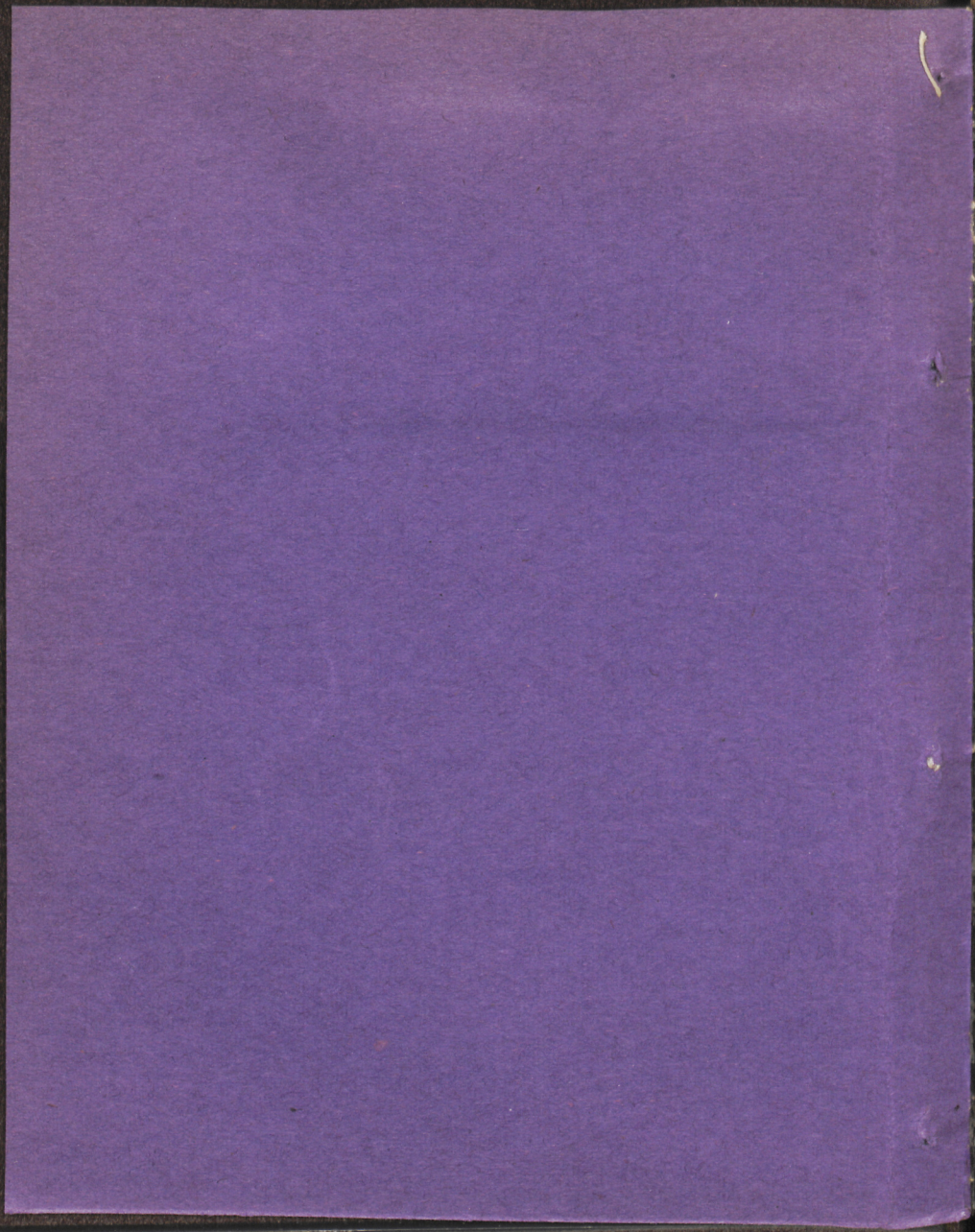
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn729606953>

Druck Freier Zugang

Ru. phil. 1642

Voland, Matthias,
Collegii logici disputatio
2-11

65f

כַּוְנָה לְכַוְנָה

COLLEGII LOGICI

Disputatio II.

DE

PRÆDICATIONI-
BUS ET PRÆDICABILI-
BUS,

Quam

PERMISSU

Amplissimæ Facultatis Philosophicæ

In Alma Rosarum

SUB PRÆSIDIO

M. MATTHÆI VOLAND,

Mœno-Francofurtani S. S. Theol.

Studioſi,

Præstantissimis & literatissimis suis Dominis

Collegiis proponit ventilandam Respondens

JACOBUS MÛLLER, Lubec.

Ad diem 9. Februarij Anno 1642.

ROSTOCHII,

Typis NICOLAI KILLII, Acad. Typogr.

ANNO M. DC. XLII.

PRÆDICATIONIBUS ET PRÆ-
DICABILIBUS.

Thesis I.

Uum Prædicabilia sint certi mo-
di prædicandi, antequam ad eorundem explica-
tionem accedamus, aliquid prius de prædica-
tionibus dicendum est.

II. Est autem prædicatio affirmatio unius
de altero: Dico *Affirmatio*, ut excludatur nega-
tio, quæ non est prædicatio, quando sumitur vocabulum Prædica-
tionis in stricta sua significatione: Hinc & Prædicatio & *Enuncia-
tio* distinguuntur ut latius est strictius: *Enunciatio enim affirmati-
va vel negativa est; Prædicatio autem tantum affirmativa est.*

III. Prædicatio, cum sit propositio affirmativa, habet duas par-
tes ex quibus constat, subjectum scil. & Prædicatum.

IV. Prædicatio alia est Propria, alia Impropria.

V. *Propria est*, cujus partes, id est Subjectum & Prædicatum
in propria significatione sumuntur, ut: Petrus est iustus; Bestia est
animal. Impropria est; cujus pars aliqua vel subjectum vel prædi-
catum accipitur in *Impropria, vel Figurata, aut Tropica signifi-
catione*; ut: Prata rident; Herodes est vulpes. Sed has improprias
prædicationes examinet Rhetor.

VI. Habent tamen & Dialectici aliquas improprias prædica-
tiones; Unam Causalem, alteram Concomitativam.

VII. Prædicatio *causalis est*, in qua Effectus de sua Causa vel
Causa de suo Effectu in recto casu prædicatur ut: Dies est præsen-
tia solis; vel *Præsentia solis est dies*. Prædicatio *concomitativa est*,
in qua unum de altero affirmatur in recto, ideo tantum, quia unum
cum altero necessariò existit, ut: Generatio unius est corruptio
alterius.

VIII. Dicuntur autem prædicationes hæ improprie, quia per
Copulam in prædicationibus hisce non significatur identitas rei

A

per

per subjectum & prædicatum in recto significata, uti alias copula, vel Verbum substantivum Est id ipsum in prædicatione Propria facit. Dicitur in definitione utriusq; Impropræ, In casu recto; Nam quando in obliquo casu formantur, prædicationes istæ fiunt ex improprijs propriæ. vid. Manuduct. ad Log. Philip. du Trieu. Artic. 1. p. m. 27. seq.

IX. Prædicatio Propria est vel Ordinata vel Inordinata.

X. Prædicatio Ordinata est, quæ & Naturalis vocatur, quando id quod aptius ex natura sua est Prædicari, prædicatur, uti fit in istis prædicationibus, ubi superius prædicatur de suo inferiori ut: Homo est animal; vel connotativum de suo absoluto, ut: Homo est risibilis. Prædicatio verò inordinata est, in qua non prædicatur id, quod ex natura aptius est prædicari. Est autem illa vel contra ordinem seu contra naturam, uti alij loquuntur, vel præter ordinem seu præter naturam, uti iterum alijs placet loqui. Inordinata prædicatio contra ordinem est, in qua prædicati loco est positum, quod tamen ex natura sua debebat subijci, ut: Animal est homo; Risibile est homo. Et hoc semper fit, quando inferius in linea prædicamentali positum prædicatur de suo superiori, vel absolutum de suo connotativo prædicatur. Prædicatio Inordinata præter ordinem est, in qua neutrum extremum aptius est prædicari vel subijci, & est vel Identica vel prædicatio per accidens. Prædicatio identica est, cujus prædicatum & subjectum est unus idemq; conceptus, ut: Ensis est gladius; Petrus est Petrus. Prædicatio autem per accidens est, in qua unus terminus connotativus de altero etiam connotativo prædicatur ratione materialis sui significati, ut: album est dulce. Sed hic

X3. notandum venit, abstracta horum concretorum de se invicem affirmari non posse: Non enim licet dicere Albedo est dulcedo. Si enim duorum connotativorum terminorum abstracta de se invicem affirmativè enunciari queant in casu recto, non hæc est prædicatio per accidens, v.g. Album est coloratum possum dicere albedo est color, ubi est prædicatio generis de sua specie.

Xi. Prædicationum insuper alia est Intrinseca alia Extrinseca: Intrinseca est, quando prædicatum, quod denominat suum subjectum, inest ipsi subjecto: Extrinseca verò est, quando prædicatum non est in eo subjecto, quod denominat, sed in alio.

XII. Præ-

XII. Prædicatio Intrinsicæ est vel Essentialis vel Accidentalis: Essentialis, cujus prædicatum est de Essentia subjecti: Accidentalibus verò est, cum prædicatum non est de Essentia subjecti.

XIII. Prædicatio Intrinsicæ est vel in *quid* vel in *quale*, deinde prædicatio in *Quale* est vel in *Quale Essentiale* vel in *Quale Accidentale*.

XIV. Prædicationum alia est Necessaria, alia Contingens, alia Impossibilis. Hæc est varietas prædicationum, quam doctrinæ prædicabilium præmittere volumus. Sed tamen sola propria, naturalis, intrinsicæ, & vera prædicatio locum in prædicabilibus habet. Impropriam autem, & eam quæ est contra & præter naturam, Extrinsicam & Falsam seu Impossibilem procul hinc amandamus. Hæc de prædicationibus dicta sunt; nunc ad prædicabilium contemplationem accedimus.

XV. Prædicabile autem variè sumitur 1. pro eo, quod quocumque modo prædicari de alio potest, sive affirmativè, sive negativè, sive verè, sive falsè, quæ significatio huc non pertinet. 2. Sumitur pro Ente universali in prædicando, quæ significatio est Metaphysica. 3. Sumitur pro termino prædicabili, affirmabili, communi, prædicamentali, & ita est significatio hujus loci. Dicitur hic terminus à prædicabilitate, id est ab aptitudine ad prædicationem prædicamentalem, & sic aliud est prædicatum, quod intelligitur de actuali prædicatione, aliud prædicabile, quod accipitur de aptitudinali prædicatione. Vocantur alias prædicabilia Universalia etiam, sed hæc acceptio potius est Metaphysica quam Logica. Nam ita Universale est aliquid vel in Essendo, vel in Causando, vel in Prædicando, ubi deinde etiam agitur de Universalis abstractione, quæ omnia sunt Metaphysicæ considerationis. Pergo ad definitionem prædicabilis.

XVI. Prædicabile est terminus simplex & formalis, qui communiter & prædicamentally, verè & affirmatè de subjecto enunciari potest: Ubi quoad definitum advertendum est, quod Prædicabile intelligatur de aptitudinali prædicatione, quæ est hujus loci, non autem de prædicatione actuali, quæ est alterius. 2. Prædicabile hic sumitur concretè, prout & materiale, id est rem prædicabilem, &

A 2

formale,

formale, ipsam scilicet prædicabilitatem includit. Nam definitiones Logicæ, quamvis consent notionibus secundis, habent veritatem, de notionibus primis. Et sic quando hæc considerantur in actu exercito & applicatione, tunc sumuntur pro re substrata: ut, Genus definitur, quod possit prædicari de pluribus specie differentibus, hæc definitio vera est in applicatione de notione prima, prout tamen substat notioni secundæ; Animal est notio prima, Genus est notio secunda, Rectè nunc dico, *Homo est animal*, sed tamen non benè; *Homo est genus*, cum definitiones, uti jam modo dictum est, veritatem habeant de re substrata vel de notionibus primis, prout secundis substant.

XVII. Nunc ad explicandam nostram definitionem prædicabilis accedo. Prædicabile dicitur 1. *Terminus simplex* ratione complexions enunciativæ, alias enim non omnis complexio hinc rejicitur. Nam album est accidens ipsius hominis, & tamen est complexum quid. Sunt *Unum quid* ipsa prædicabilia, non tamen quæ vocem, sed etiam quæ significationem sive simplicem sive complexam objective.

XVIII. Præterea prædicabile dicitur esse *terminus formalis*, quia monstrat formam & modum prædicandi, non autem ipsam materiam, prædicamenta scilicet ostendit.

XIX. Habetur etiam in ipsa definitione, qui *communiter* enunciari potest de subjecto, id est, Universaliter, ita ut Essentia multiplicetur in istis subjectis, de quibus fit prædicatio. Sic homo dicitur communiter, id est Universaliter de Petro, Paulo, Johanne, ceu subjectis suis, ita, ut Essentia humana multiplicetur in iisdem numericè, & diversæ & divisæ propositiones exinde extrui queant. Petrus est homo, Paulus est homo, Johannes est homo, in plurali etiam rectè formetur propositio, Petrus, Paulus, Johannes sunt tres homines. Excluduntur itaq; *Individua*, quæ naturali & reali prædicatione nunquam prædicantur sed semper subijciuntur & quidem si prædicatur individuum præternaturaliter vel nominaliter, id fit, ut: *Album est Petrus: Hic homo est Petrus*, id est *habet nomen Petri*. Individuum etiam non potest prædicabile salutari, quia de uno tantum non de pluribus dicitur cõmuniter. 2. Excluditur etiam per *com-*
muniter,

munitur, id est Universaliter dici de subiecto, pro ut nos explicimus supra; *Natura divina*, quæ non multiplicatur in personis diversis, de quibus prædicatur, ita ut ad pluralitatem personarum, multiplicatio & pluralitas Essentiarum sequatur: Est enim una numero divina Essentia in Deo Patre, una numero Essentia divina in Deo filio, una numero Essentia in Deo Spiritu sancto. Et axioma hoc; *Quot sunt personæ, tot sunt Essentia;* verum est de rebus creatis, non autem de Ente increato, ubi ad multiplicationem personarum non fluit multiplicatio Essentiarum propter summam Dei Infinitatem. Natura igitur divina de tribus personis in Trinitate dicitur per realem identitatem, non per multiplicationem Essentialem. 3. Per hæc verba, *communiter dici de subiecto*, excluduntur etiam *Collectiva & aggregata*, quæ etiam *diversim*, id est, in diversis propositionibus & *divisim*, id est, in divisis propositionibus de quolibet subiecto non enunciuntur. Sic non dico: *Hic homo est exercitus, ille homo est exercitus*, sed collectim omnes milites simul sumpti & collecti, ex quibus constat exercitus, sunt exercitus. Sic nec propositio hæc vera est, *hic homo est Respublica*, sed omnes homines, ex quibus Respubl. ordinata est, si simul collectim accipiuntur, sunt Respublica.

XX. Additur etiam in definitione *prædicamentaliter*, id est terminus ille qui de pluribus est prædicabilis, debet esse vel directè, vel lateraliter, vel reductivè in prædicamento. 2. In prædicamento non debet esse Infimum quid, ut Individuum, quod propriè non prædicatur. 3. Debet etiam esse in compositione prædicamentali. Compositio autem ea non est extra Generis, Speciei, Differentiæ aut Accidentium attributionem. Sic ergo hæc propositiones ad prædicabilia non referuntur: *Substantia est Ens, Ens est finitum, Deus est homo, Prædestinatio est Actio.*

XXI. Adjuncta est & in definitione hac particula *Verè* id est prædicabile debet rei aliquid verè, nõ fictè, non falsò, non impossibiliter, nec æquivocè attribuerè. Veritas autem illa debet esse, vel *reali*, ut: *Homo est animal*, vel *notionali*, ut: *Genus est prædicabile*, vel *nominalis & externe denominationis*, ut: *Paries est visus, Homo est Petrus*, id est, habet nomen Petri.

XXII. Exstat & in definitione hæc vocula, *affirmatè id est*, debet affirmatè enunciari de subiecto suo, ut ita hinc excludantur enunciaciones negativæ & infinitæ, quæ hujus loci non sunt. Tantù de resolutione hujus definitionis, sequitur divisio prædicabilis.

XXIII. Prædicabile aliud est Essentiale aliud Accidentale. Essentiale est quod constituit essentiam subiecti. Accidentale est quod est extra essentiam subiecti. Essentialia Prædicabilia sunt Genus, Species & Differentia; Accidentalia sunt Proprium & Accidens.

XXIV. Ex sic ex hac divisione quinq; oriuntur prædicabilia, cuius numeri sufficientiam probat *Johannes Casus Oxoniensis in sua Dialectica p. 69. distinctione tertia quæstionis de numero Universalium*. Omne prædicabile prædicatur vel in *Quid*, vel in *Quale*. Si in *Quid* tunc prædicatur vel *confusè*, ut: Genus, vel *complete*, ut Species, vel *distinctè & essentialiter* ut Differentia. Si in *Quale* tunc prædicatur aut *conversim & necessariò* ut, Proprium, aut contingenter & fortuitò, ut Accidens. Vel ita probari potest numerus ille quinquarius prædicabilium: Omne prædicabile prædicatur vel in *Quid* tantùm & sic prædicatio vel fit de pluribus specie differentibus & est Genus vel de pluribus numero differentibus & est species, vel prædicatio fit in *Quale Quid* & est differentia specifica, vel prædicatio fit in *Quale tantùm* & tunc prædicatur vel necessariò, & est proprium vel contingenter, & est Accidens: confer de numero hoc quinario & de ejus probatione prædicabilium *Clariss. & Excellentiss. Horneium exercit. 1. De Universalibus in genere thes. 57. seqq. p. 26. & seqq. ut & Scheibl. de numero prædicabilium Quest. 3. in Introduct. Log. cap. 3. de Prædicabilibus*.

XXV. Hactenus de Prædicabilibus in genere, nunc in specie explicanda erunt & quidem primo de Genere aliquid dicendum esset, sed antequam hoc faciam, de fundamento, Individuo scilicet aliquid dicam.

XXVI. Individuum est, quod non potest dividi in plura ejusdem naturæ & rationis, adeoq; est aliquid numero unum, alias dicitur Ens singulare: Id exprimitur 1. vel nomine Proprio, ut Petrus, vel 2. Pronomine demonstrativo, ut: *Hic homo*; vel 3. *ὁ ἐπιφραστικῶς* l. cir-

1. circumscriptione ut: Romana Eloquentiæ Princeps, i. e. Cicero
vel 4. *καὶ ἐξοχῶν* ut Poëta id est Virgilius; vel 5. signo particulari,
& est Individuum Vagum ut; Quidam homo.

XXVII. Canones de Individuo. Individuum non est prædicabile de pluribus. 2. Individua sunt fundamenta generum & specierum. 3. Individuum est hoc aliquid, & alicubi, & nunc. 4. Individua primario non considerantur in disciplinis.

XXVIII. Genus est prædicabile, quod de pluribus specie differentibus prædicatur in Quid non Conversum. Dicitur autem, quod Genus sit *prædicabile*, & ita innuitur ejus ratio materialis: præterea sequuntur hæc verba de pluribus specie differentibus: Ea autem dicuntur specie differre, quæ differunt formis & differentiis specificis superadditis; nota autem hic aliud esse differre specie, aliud primò diversum esse, dicitur & de pluribus specie differentibus, intellige primò & immediatè; secundariò etiã & mediatè de pluribus numero differentibus. Additur etiam quod prædicatur, quæ prædicatio intelligitur de aptitudinali prædicatione non de actuali. Nam actualiter non prædicatur de pluribus, ut quando dico: Homo est animal, potest tamen dici de pluribus. Deinde hæc voculæ in Quid adijciuntur, ut significetur Genus prædicari de suis speciebus quidditative, essentialiter & constitutive. Genus enim largitur totam suam naturam & essentiam ipsis suis speciebus. Deinde etiam in Quid prædicari est, quando interroganti, quid res sit, responderetur, quod sit hoc vel illud. Tandem adjunguntur etiam hæc voces non conversum id est, non reciproce, ita ut inter Genus & speciem non detur reciprocatio. Nam rectè dico: *Omnis homo est animal*, minus tamen congruè & falsè; *Omne animal est homo*.

XXIX. Quomodo hæc definitio generis à multis variè impugnetur, de hac re vide ipsum Scheibl. in *Introduct. Log. cap. 3. de prædicabilibus, quest. 1.* Objecta ubi proponuntur & solvuntur.

XXX. Divisio Generis: Genus est vel summum seu generalissimum quod supra se non habet aliquod genus & horum genera sunt decem ut: Substantia, Quantitas, Qualitas, Relatio &c. Intermedium & subalternum est, quod inter supremum Genus & Infimam speciem interjacet. Deinde Genus est vel remotum vel proximum, Univocum vel Analogum, &c.

XXXI. Cano-

XXXI. Canones Generis. 1. Genus cum sua Specie est ejusdem prædicamenti. 2. Genus prædicatur de omnibus speciebus sub se contentis. 3. Quicquid prædicatur de Genere, prædicatur etiam de specie. 4. Tota natura Generis continetur in qualibet Specie. 5. Omne Genus naturam prius est suis speciebus atque differentiis, & propterea prius quoque est in cognitione, quam est secundum naturam. 6. Posito Genere non est necesse ponere determinatam aliquam speciem. 7. Sublato Genere, tolluntur omnes ejus Species. 8. Omne Genus latius patet quam Species.

vero differre XXXII. Species est prædicabile, quod de pluribus saltem numero diversis seu differentiis prædicatur in Quid. *Numero differre* dicuntur illa, quæ differunt individuis. Dicitur præterea, quod prædicatur de pluribus numero tantum, ut excludatur inde Genus, quod etiam prædicatur mediata de pluribus numero, sed non tantum, quia etiam dicitur de pluribus specie differentiis. Est autem species prædicabilis, quæ inter Prædicabilia recensetur, terminus ille prædicamentalis, qui in linea prædicamentali immediate & proxime supra Individuum ponitur, ut: Homo: Et hoc modo species specialissima definita est. Generaliter ita posset definiri: Species est quæ collocatur sub Genere, cui Genus attribuitur in quaestione quid est? Quæ definitio intelligitur de omnibus speciebus etiam subalternis.

icabilis.
cibilis. XXXIII. Divisio Speciei. Species est vel Infima sive specialissima, quæ immediate dicitur de Individuis atque semper est species, ut: Homo: vel est Subalterna sive Intermedia, quæ est saltem subijcibilis & coincidit cum genere subalterno, adeoque modo potest esse Genus respectu inferiorum, modo Species respectu superiorum.

XXXIV. Canones. 1. Plus est in specie quam in Genere. 2. Posita specie ponitur Genus. 3. Nihil est in Genere, quod non etiam sit in specie. 4. Species Genere suo posterior est naturam & cognitione distincta.

XXXV. Differentia est prædicabile, quod cum Genere constituit certam speciem & de pluribus specie vel numero differentiis prædicatur in *Quale Quid?*

XXXVI. Divi-

XXXVI. Divisio differentia. Differentia est vel *accidentalī*, quæ res accidentaliter discrepant: Sic Paries hic ab alio distinguitur albedine; vel est *Essentialis*; quæ unum differt ab alio per essentiam propriam, & vocatur alias specifica, quia constituit speciem. Essentialis est vel *divisiva* vel *constitutiva*. *Divisiva* est, quæ dividit Genus in oppositas species, ut rationale & irrationale respectu animalis. *Constitutiva* est, quæ alteri dat esse: & hæc est vel *Generica* vel *specifica*. Generica est, quæ dat esse genericum, ut: *sensitivum* respectu animalis. *Specifica* est, quæ dat esse specificum, ut: *Rationale* respectu hominis: Ita etiam de differentia dictum est.

XXXVII. Proprium est, quod per se & necessariò de altero dicitur in Quale.

XXXVIII. Dividitur proprium quod est quadruplex: I. Quod soli speciei sed non omni Individuo convenit, ut: *Metaphysicus*. II. Quod omni Individuo istius speciei, sed non soli speciei isti competit, ut: *Bipedem esse respectu hominis*. III. Quod soli & omni competit, sed non semper, ut: *Canescere* respectu hominis. IV. Quod convenit soli & omni speciei, & semper, ut: *Risibilis* respectu hominis. Quadruplex hoc proprium comprehenditur hoc versiculo: *Est Medicus, Bipes, Canescens, deniq; Risus*. Proprium autem in quarto modo est propriissimè proprium.

XXXIX. Canones. I. Propria intelliguntur de potentia non de actu. II. Propria accidentia non constituunt essentiam rei sed constitutam insequuntur. III. Propria reciprocantur cum suo subiecto. IV. Proprium distinctum est nota distinctæ essentiæ.

XL. Accidens prædicabile est quod adesse & abesse potest absq; subiecti interitu, adeoq; contingenter de alio dicitur, ut: Homo est albus.

XLI. Divisio Accidentis. Accidens est vel *separabile*, quod à subiecto suo re ipsa separari potest, ut: Albedo à pariete, vel est *Inseparabile*, quod non re ipsa sed cogitatione tantum à subiecto suo separatur, ut: Calor ab igne, Nigredo à Corvo, Amaritudo ab absinthio. Accidentium etiam aliud est prædicabile, aliud prædicamentale, Prædicabile est sæpè substantia, prædicamentale verò semper est accidens.

XLII. Cano-

XLII. Canones. 1. Quicquid prædicatur in quale & contingenter dicitur accidens Logicum. Tale autem est omne id, quod non per se dicitur, ut: Ferrum est ignitum, Paries est albus. 2. Accidentia tribuuntur subjectis in concreto non in abstracto.

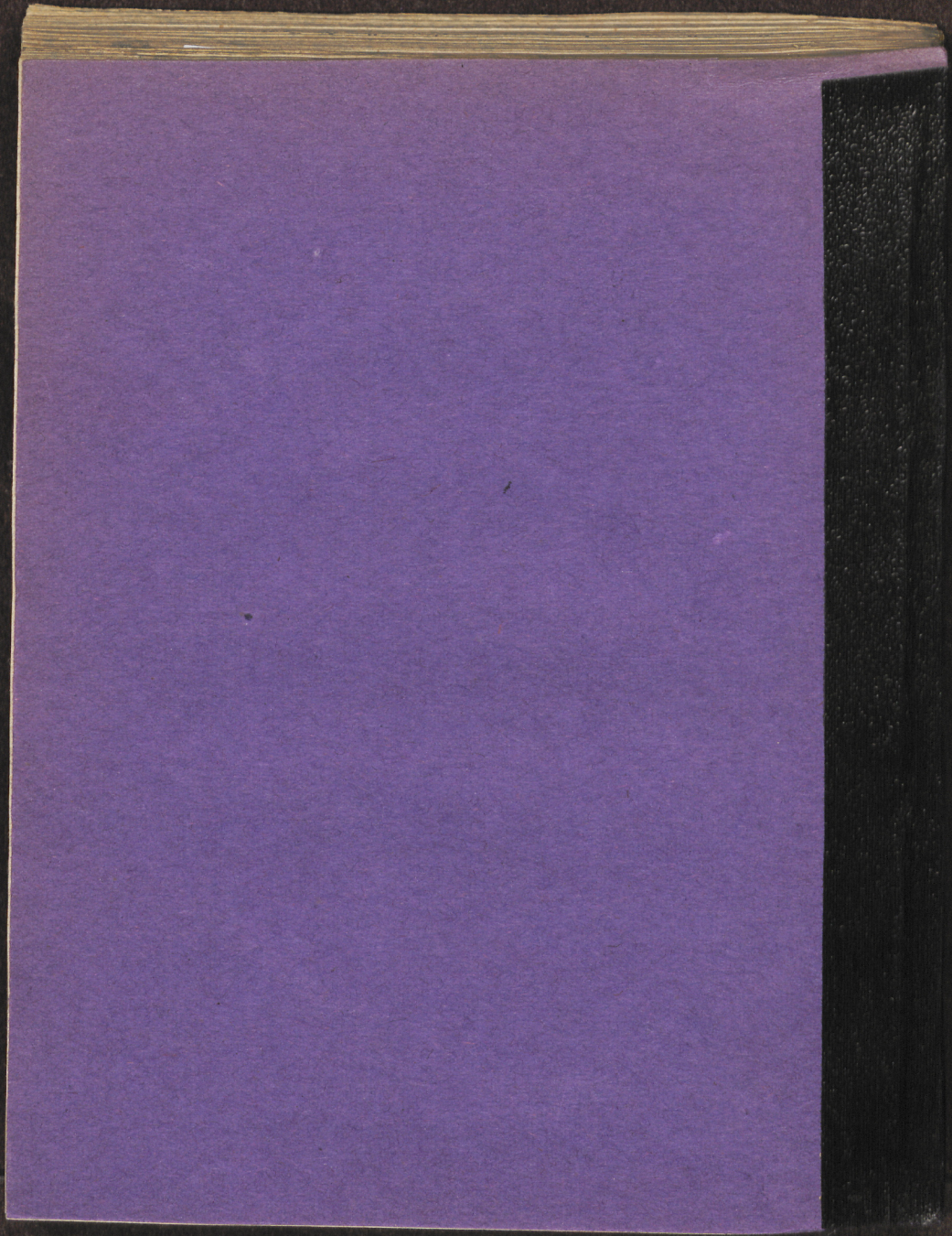
XLIII. Ita nunc finio disputationem hanc de prædicationibus & prædicabilibus.

COROLLARIA.

1. *An propria in quarto modo possint communicari? Resp. per Affirm.*
2. *An propria possint à subjectis suis separari? Resp. facta distinctione per Affirmationem.*
3. *An fures pleetendi sint pena capitali? Affirmatur.*
4. *An liceat Viro bono interdum mentiri? Neg.*
5. *An Usura sint licite? Aff.*
6. *An Fortitudo etiam cadat in feminas? Aff. Ratio 1. quia omnis homo sana mentis est capax cuiuslibet virtutis. 2. Quia quodcumque est capax vitii, illud etiam capax est virtutis. 3. Quia quemadmodum reperitur aliquando Vir, qui habet animum effeminatum: ita è contrario in quibusdam feminis reperitur animus Virilis.*
7. *An fortis sit censendus, qui sibi ipsi mortem consciscit? Neg. Vera enim virtus in omnibus actionibus honestum respicit, quod illi, qui sibi ipsis violentæ manus inferunt, non faciunt. 2. Viri fortes adversa æquo animo ferunt. 3. Viri fortes nihil agunt contra justitiam & recte rationis præscriptum.*

FINIS.

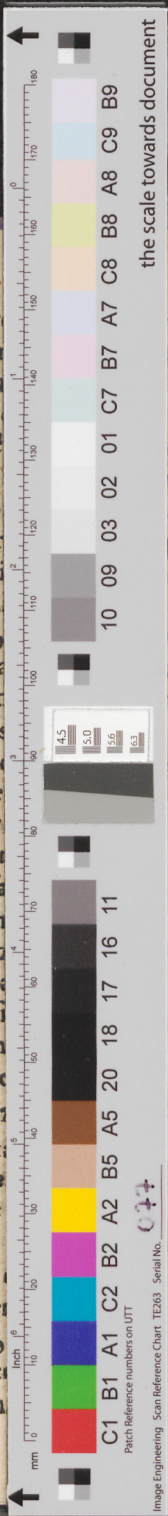

XL. *Demonstratio quæ fit à causa remota e-*
clusionem negativam, nunquam affirmativam
remotâ, non necessariò ponitur effectus, subla-
motâ, tollitur effectus. Unde syllogismi dem-
remotâ sunt in secunda figura in modo Camest
quid respirat, habet animam sensitivam, Lapis
sensitivam. E. lapis non respirat. In hac demo-
sensitiva est causa remota respirationis, non pr-
litâ animâ sensitivâ, non ponitur respiratio, pi-
sensitivam habent, non tamen respirant. Pu-
proxima respirationis. Exinde perspicuum est,
sa, e. g. animâ sensitivâ non posse procedere a-
ctum, respirationem. Negativè tamen optin-
quentia, Sublatâ enim causâ remotâ, effectus
demonstratio à causa remotâ habet aliquam conve-
monstracione absolutè ita dicta, quia utraq; e-
ficat ab ea 1. quia non est causa proxima, per-
a. quia propositiones non sunt immediatæ. De-
effectu longè est perfectior illâ, quæ est à causa
demonstracione ab effectu propositiones imm-
non contingit in demonstracione à causa rem-
quata causa est, neque propositiones immediatæ.

XL. Sed dicat fortassis aliquis hanc divisi-
tionis non esse immediatam, sed dari alia gen-
erum idq; probet objiciendo. 1. Averrois opinio
genera demonstracionum, aliam $\tau\epsilon\ \acute{o}\nu\tau$, aliam
niq; quâ demonstratur $\tau\epsilon\ \acute{o}\nu\tau$ & $\delta\iota\acute{o}\nu$ simul. In
com. 95. & in epist. cap. de demonstracione & lib. 2
alibi Resp. Objicienti hoc dubium, non esse
demonstracionem aliam propter quid tantum, aliam.
simul. Nam omnis demonstratio $\delta\iota\acute{o}\nu$ involvit

2. Objiciunt & alij hoc modo: Si datur de-
ad effectum, & vicissim ab effectu ad causam,
monstratio ab effectu ad effectum alium nec
Ratio, quia propter necessariam effectuum con-

C

on-
usâ
re-
fa-
yic-
am
a
po-
am
usa
no-
ffe-
se-
de-
de-
de-
rat.
; ab
a in
od
da-
ra-
io-
ria
de-
ost.
&
on-
uid
usa
de-
m.
fla-
ria